

Onafhankelijk magazine

Jagen

voor jagers & buitenlui

TWEEMAANDELIJKS

STAANDE HONDEN

Een verhaal van passie,
veldaanpak, africhting
en voorstaan

MANENSCHAAP of ARRUI

Koninklijk wild
uit de Spaanse
Sierra Espuña

WETGEVING

Aansprakelijkheid
van de jager bij
konijnenschade

GLAMPING

Buitenleven
intens beleven

WAPENS & OPTIEK

Blaser R8 Professional Success
+ Swarovski Z6l 2-12x50 BT

POLEN

Intelligent
bosbeheer
en zoveel
meer...

ISSN 1781-9164

ARRUI OF MANENSCHAAP

'Koninklijk' wild uit de Spaanse Sierra Espuña

Het arrui of manenschaap (*Ammotragus le*
dankt zijn naam aan zijn lange manen van
onder de kin doorlopend tot onderaan de be
en dan nog eens twee lange plukken op de
voorlopers. Eigenlijk heeft dit 'koninklijke' d
meer weg van een geit dan van een schaap.

DE SOORT

Het manenschaap wordt 130 tot 165 centimeter lang met een staart van 15 tot 25 centimeter. Ooien bereiken een lichaamsgewicht van 50 tot 75 kilogram en een schofthoogte van 75 tot 90 centimeter. Rammen worden dan weer een respectabele 140 kilogram met een schofthoogte tot een meter. De roedels bestaan meestal uit een leidende ooi, een sterke ram, een aantal ooiën en lammeren.

De bronsttijd vindt plaats tussen september en november. Na een draagtijd van 150 tot 165 dagen zet de ooi, tussen maart en mei, één tot drie lammeren, maar tweelingen komen het meest voor. Voor het werpen zondert de ooi zich af van de roedel. De pasgeboren lammeren blijven enkele dagen verscholen tussen de rotsen, hoewel ze een paar uur na de geboorte al in staat zijn om hun moeder te volgen op steile rotshellingen. Na enkele dagen sluit de familie ze zich weer aan bij de kudde. De zoogtijd bedraagt ongeveer zes maanden. Ooien zijn na achttien maanden geslachtsrijp.

AFKOMST

Spanje, en meer bepaald de Sierra Espuña in de regio Murcia, mag zich gelukkig prijzen met een sterke en gezonde populatie manenschapen of arruis. Ironisch genoeg is de soort ondertussen op veel plaatsen in Noord-Afrika, de oorspronkelijke habitat, zo goed als verdwenen.

In 1970 schonk de koning van Marokko een aantal van deze dieren aan de toenmalige Spaanse regering. De dieren werden vervolgens vrijgelaten in de 40.000 ha grote Sierra Espuña. Dit erg onherbergzaam gebied bleek de ideale biotoop voor de schapen. De populatie groeide en bloeide, zodanig zelfs dat er overlast ontstond. Zo vinden de manenschapen o.a. de amandelplantages zeer aantrekkelijk. De bloesems worden door de dieren zeer graag genomen en de rammen durven al eens de stammen kapot schuren met hun hoorns om hun territorium af te bakenen. Sinds half jaren zeventig worden er daarom jaarlijks een beperkt aantal afschotlicenties vrijgegeven door de Spaanse regering.

Via Antonio Teruel van IBERHUNTING kunnen Nederlandse en Belgische jagers een afschotlicentie voor een arrui bekomen. De jacht op het manenschaap eist van de jager echter wel iets meer dan de gewone Ardeense groot- of kleinwildjacht.

KLEINE, NIETIGE, BRUINE STIPJES...

Het biotoop van dit koninklijk wild is bijzonder zwaar en veel-eisend voor de jager. Dat mocht **JAGEN** aan den lijve ondervinden. Samen met Boudewijn en Freddy trokken wij van 10 tot 12 februari naar de onherbergzame Sierra Espuña om er ons geluk te gaan beproeven. Boudewijn had geopteerd voor het strekken van een ooi en een middelklas ram, Freddy wilde graag zijn levensram toevoegen aan zijn palmares. Uw dienaar mocht een poging doen om een ooi aan de manen te zitten. Die maandagmorgen zou ik als eerste mijn kans wagen en samen met Freddy, morele steun van dienst, vertrokken wij met Casimiro, onze staatsboswachter en zijn hondje Lucho, richting Sierra. Terwijl de Nissan zich kreunend een weg zocht over

een nauwelijks herkenbare bergweg, speurden wij hoopvol de bergflanken af, op zoek naar de manenschapen. Het was onze stalker die als eerste een roedel opmerkte: kleine, nietige, bruine stipjes in het onmetelijke landschap, hoog tegen de voor ons liggende bergflank. Na een grondige observatie wisten we zeker dat het ging om een roedel met veel sterke, vrouwelijke en jonge dieren.

TIENTALLEN PAAR OGEN VOLGDEN AL ONZE BEWEGINGEN

Op het einde van de 'weg' begon dan het voetenwerk. De dieren bevonden zich op minstens 800 m afstand en wij zouden ze tot schotafstand proberen aan te bersen. De wind was zo sterk dat wij onze verrekijker nauwelijks konden stilhouden. Maar hij waaide gelukkig in ons voordeel. De bergflanken, die uit de verte bijna kaal leken, bleken begroeid met harde, droge, scherpe grassen, doornige struiken en knoestige, verweerde dennen. Deze begroeiing blijkt evenwel een zegen voor

De Sierra Espuña in de regio Murcia, mag zich gelukkig prijzen met een sterke en gezonde populatie manenschapen of arruis.

de arruis. Maar voor ons evenveel te overwinnen obstakels. De geitenpaadjes bleken nauwelijks zichtbaar en lagen vol los gesteente, voor ons een ware overlevingstocht. Als onervaren berglopers hadden we de handen vol met de ogen op het pad te houden en overeind te blijven. Na een eindeloos lijkende,

halsbrekende voettocht gaf de Zeiss van Freddy 190 m de afstand tot de schapen. Tijd om in stelling te gaan voor schot want ondertussen volgden tientallen paar ogen al bewegingen. Neerliggen, de rugzak onder het geweer, zoeken naar het juiste dier, kruis op het blad, de kogel sloeg in op 100 meters boven het dier! De hele groep schoot in beweging verdween binnen de kortste keren over de bergkam. Het was nog geprobeerd een andere roedel aan te bersen maar dat liep niet. Geef. De felle wind draaide op de bergflanken alle kanten op en verraadde ons nog voor we iets konden ondernemen. Het was niet naar het hotel ondanks de misser, vol van het grootse maar het landschap. Boudewijn had meer geluk. Hij kon zijn ram aansen tot op 100 m en het dier lag in het schot. Tot zijn ontzetting echter kwam er vanachter een kleine struik een tweede schot voorheen totaal onzichtbaar. Die was duidelijk zwaar gekwetst. De kogel was door het eerste schaap gegaan en had vervolgens een tweede gekwetst. Er zat niets anders op dan dit dier te doden en een vangschot te geven. Jacht voorbij voor Boudewijn.

DE TWEEDE DAG

De ochtend van de tweede dag vroeg uit de veren. Een bergervaring de Sierra zien en horen ontwakten. Het geluid van de rode patrijzen was nooit lang uit de lucht en gedurende deze snelle vliegers onze weg. Na een uur hielden we een kende rit over de kronkelige bergwegen, kregen wij een vrouwelijke arruis in het vizier op zowat 500 meter. De arruis was klaar, zo laag mogelijk, en gebruikmakend van alle mogelijke dekking, met de wind in het gezicht, bersten wij de dier toe tot een goede 90 meter. Het te strekken dier was gelokt maar door de begroeiing was het niet mogelijk om liggend te schieten. De enige mogelijkheid: rechtstaan en het kruis

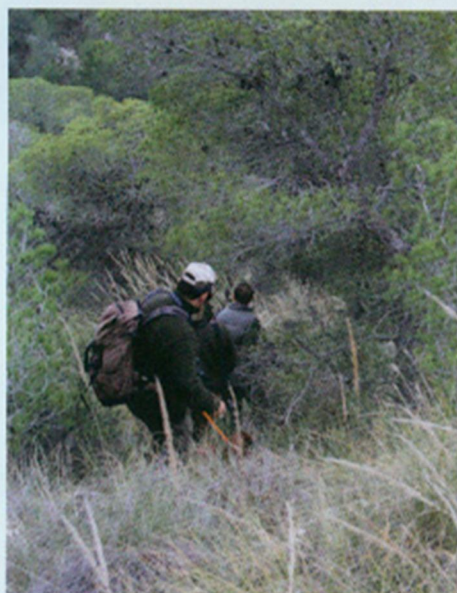

De amandelpantages vormen een onweerstaanbare aantrekkingspool voor de arrui.

LETSE:
ewellaan 4
insdag-vrij
esloten op

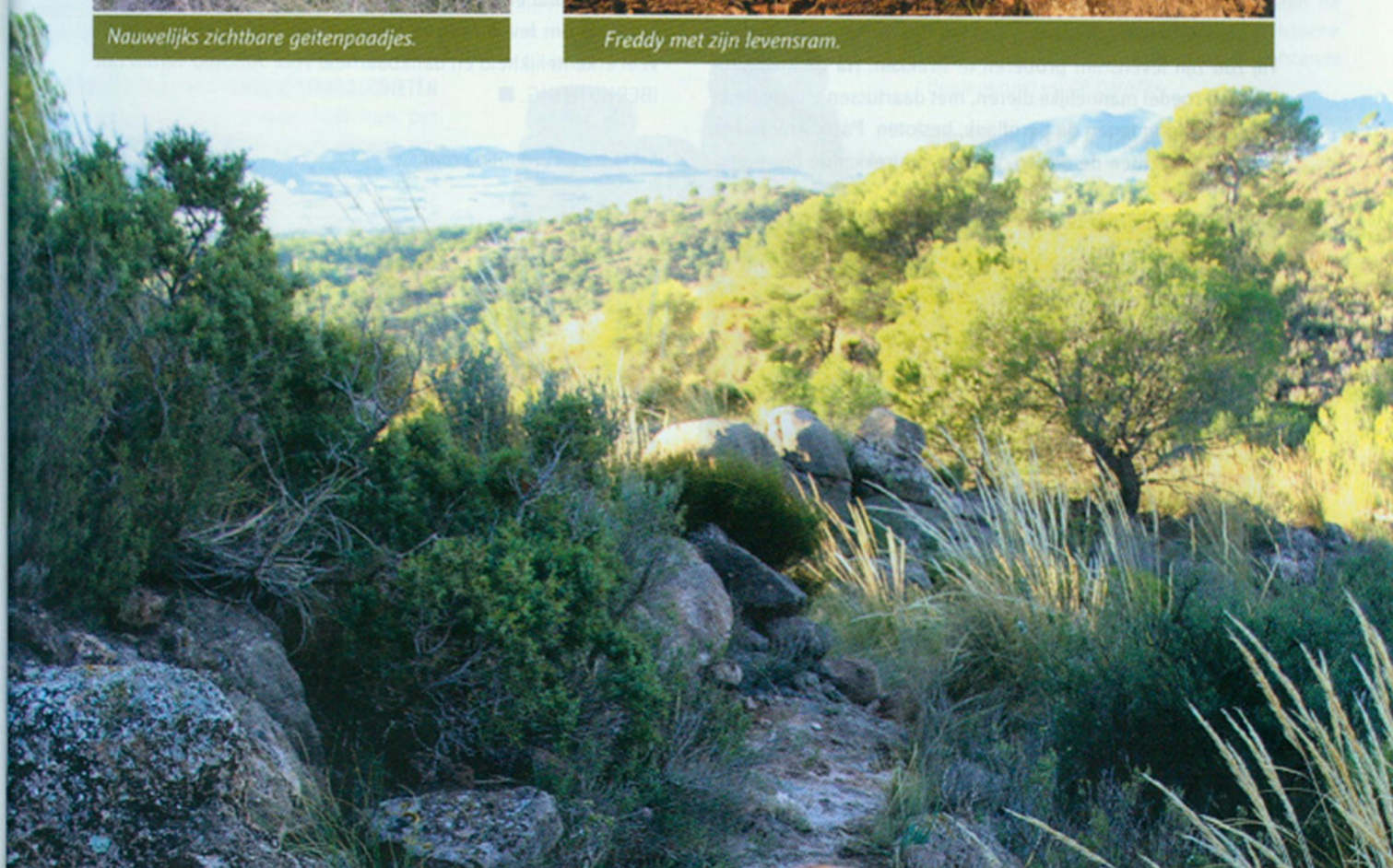
De hoeven van het manenschaap zijn duidelijk gemaakt voor het onherbergzame, rotsachtige gebied.

Nauwelijks zichtbare geitenpaadjes.

Freddy met zijn levensram.

Zeiss op het blad. En de .300 Win deed zijn dodelijke werk. Het getroffen dier zette nog enkele passen, kantelde in *slow motion* op haar rechterzij en schoof nog enkele meter naar beneden. Daarna was het voorbij! Casimiro's hondje, Lucho, bracht ons feilloos bij het geveld dier. Eindelijk kon ik, overmand door emoties, de hand leggen op dit 'Koninklijke' dier en haar de laatste beet geven. Onvergetelijke momenten! Tijdens het meten van de krukken, bleek de zowat vijftienjarige ooi een gouden medaille waard. Een mooi extraatje! Daarna de gebruikelijke fotosessie hoog in de bergen, gevolgd door het vakkundige villen van het dier. De bouten, schouders, rug, filet werden meegenomen. De rest van het karkas was voor de altijd overal aanwezige gieren. Nemen en geven! Ook dat is jagen!

ENKELE FLINKE MACHOS

De ochtend van de derde dag was het dan de beurt aan Freddy. Hij zou zijn levensram proberen te strekken. Na de lokalisatie van een roedel mannelijke dieren, met daartussen enkele flinke 'machos' hoog tegen de bergflank, besloten Paco, Antonio en Freddy te trachten de dieren, via een omtrekkende beweging,

aan te bersen. Wij zouden van aan de voet van de berg met een telescoop en verrekijker de bewegingen van de roedel volgen. De geviseerde dieren hadden niets in de gaten en deden hun ding. Bijzonder mooi om te zien!

Na enkele uren van wachten en observeren klonk boven ons een nietig in de oneindigheid van de Sierra Espuña, een afschot! Twijfel en nieuwsgierigheid... Nog een uur later was er zekerheid en konden wij eindelijk het afschot van de roedel bewonderen. Samen met nog een plaatselijke berggids hadden de drie met inspanning van al hun krachten, de 'Macho' naar beneden gebracht. Na de nodige felicitaties werd de gebruikelijke fotosessies, uitgeput maar gelukkig met de roedel naar het hotel. Jacht voorbij voor ons alle drie. Nog een avond nagenieten en indrukken uitwisselen over de ervaring in de Sierra Espuña en haar 'Koninklijke' Maneschapen. We hebben veel ervaring om levenslang te blijven koesteren. Met onze dankbaarheid voor Antonio Tejero en de organisatie van IBERHUNTING. ■

Info: www.iberhunting.com

Niet alle neuzen staan altijd in dezelfde richting...

Weer een ervaring om levenslang te blijven koesteren...